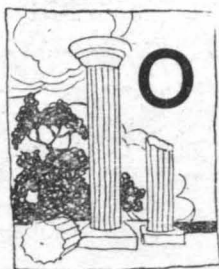

ΣΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΩΡΣΙΕΡΝΑΡ

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

Ι θάμνοι ήταν πανύψηλοι, πυκνοί, μπλεγμένοι σαν δίχτυα και τὰ τέλματα ἀπέραντα, γειάτα δηλητηριώδης αναθυμιάσεις που έφταναν τόν κίτρινο πυρετό και τόν θάνατο.

Οι δύο κατάδικοι, που είχαν βραπευθεί από τὰ κάτ'εργα, στέναν κάτω από τόν φλογερό ήλιο, παραπατούσαν από τήν κούραση, έτοιμοι νά σωριαστούν άνασθητοί, από τή μία στιγμή ως τήν άλλη, έκει κοντά στην άγθη του ποταμού Μοράν, τής γαλλικής Γουιάνας.

Τό είχαν σκάσει από τὰ κάτ'εργα, κρυφά, κ' είχαν τσαξήσει μπροστά μέσα στο παρθένο άδασο, ύστερα στην άτέλειωτη Έρημο κ' έπειτα σ' έκεινα τὰ τέλματα του βασιτού του ποταμού Μοράν.

Γέρας, στο βάθος του όρίζοντος, ήταν ή όλλανδική Γουιάνα, τό εσαφές καταφύγιο, ή έλευθερία...

Ο Πιέρ Λεβάν ήταν πεινητάρος στά χρόνια κ' ή έξορία του έκει κάτω στα κάτ'εργα, ήταν ό τελευταίος σταθμός τής ζωής του. Ο άλλος, ό Έδμόνδος Μοράν ήταν τριάντα χρόνια κ' έλεγε, πως είχε πέσει θυμιά μιάς σκοτεινής μηχανογραφίας τής άπιστης γυναίκας του και του φίλου της. Είχε καταδικαστή για ένα έγκλημα που δεν είχε κάνει κ' είχε έξοριστή στα κίτρινά του βοήθους ή τύχη νά έδικηθή. Και νά, τώρα του παρουσιάζονταν μία μοναδική έσοκρία.

Οι δύο κατάδικοι άσπύσσοσ ύφεραν πως ιούς κυνηγούσαν άπό τήν πρώτη μέρα οι φύλακες. Ένας άόρατος σπαστός είχε ριχτή πάνω στα Έχνη τους και γι' αυτό προσπατούσαν με χιλίες δυο πονηρίες νά μπερδέουν αυτά τὰ Έχνη για νά ξεγελάσουν τους διακτες τους.

Μά είχαν νά παλθύνουν και μ' άλλους κινδύνους: με τήν πείνα, τὰ θηρία, τόν κίτρινο πυρετό, τήν κούραση... Κι' άσπύσσοσ δεν είχαν τό θάρρος τους. Ο Πιέρ Λεβάν κρατούσε στίσσιθαρό χέρι του μιά σιδερένια ράβδο. Με τήν ήράκλεια δύναμη του μπορούσε έτσι νά σκοτώσει κ' Ένα θούβαλο. Ο Έδμόνδος Μοράν πάλι ε'ε μιά άκονισμένη λεπίδα δεμένη γέρα σέ μιά Έλληνη λασθή. Τους έφταναν αυτά τὰ ύπλα... Μά κ' οι φύλακες που τούς κυνηγούσαν σαν λυσσαλέοι λύκοι, ήταν άπλοισμένοι με πιστόλια και τούφεκια.

Έπρεπε λοιπόν νά διασπούν, νά περάσουν με άρα άπό Έμερα έκεινα τὰ τέλματα, γιατί τὰ σύνορα τής όλλανδικής Γουιάνας δεν ήταν πεία μακριά.

Μιά μέρα, ό Έδμόνδος Μοράν, ερπυώντας από τόν εοιολτικό ύπνο του, δεν έβριχε δίπλα του τόν σύντροφό του. Ο Πιέρ Λεβάν είχε γίνει άφαντος. Θά είχε άπομακρυνθή, τήν άρα που φύλαγε, θά είχε τρωάθει από κανένα παρθένο θύροβο και θά είχε χαθή μέσα στα θαθεία θούρκα τής άγρης.

Και τώρα ένας τρομερός κίνδυνος άρχισε νά θασανίζη τόν δύστοχο Μοράν: ή μοναξιά. Ο κατάδικος έκλαψε πικρά για τό γαυό του φίλου του. Ο Πιέρ Λεβάν ήταν θέσιας Ένας κακούργος, με τὰ χέρια θουτηγμένα στο αίμα, με κείνες τες μέρες τής φριχτής άγνασίας, του τρόμου και του εσθρικού κίνδυνου, ήταν Ένας πολύτιμος σύντροφος. Δεν τόν άγαπούσε ό Μοράν, μά τόν είχε άνάγκη.

Μόνος λοιπόν, με τήν καρδιά θαρεία, ξαναπήρε τό δικό μω. Μά μία κακή προαίσθηση του έκοβε τὰ γόνατα. Κάτι του έλεγε μέσα του, πως δεν θά μπορούσε νά φτάση ποτέ στα σύνορα Ποτέ!...

Κι' άξαφνα, πάγως άπό τή φρίκη του: Ένας άνθρωπος είχε ξεπροβάλλει άπότομα πίσω από ένα θάμνο.

—Ο Μορέν, ό αρχιφύλακας! φώναξε κατάπληκτος ό Μοράν

και πήδησε προς τὰ πίσω.

Έκεινος τού άπάντησε μ' ένα σαρκαστικό γέλιο.

—Μπράβο, Μοράν! τού έπτε. Βλέπω πως με γνώρισεσ άμέσως! Και τώρα έμπρός!... Πέταξε πέρα από τή λεπίδα που κρατάς στο χέρι σου και πέσ μου γρήγορα που είνε ό σύντροφός σου.

—Ο Λεβάν χάθηκε! τού άπάντησε ό κατάδικος.

—Μπορεί! Έκανε ό αρχιφύλακας. Η Γουιάνα δεν είνε καν νάσ Παράδεισος. Κανείς δεν μπορεί νά σωθή σ' αυτές έδω τής έρημίας του θανάτου. Έμπρός, Μοράν. Πέταξε πέρα τή λεπίδα, γιατί άλλοιώς θά σου φυτέμο μιά σφαίρα στο κεφάλι...

Ο Μοράν, τρίνοντας τὰ δόντια του από τή λύσσα, πέταξε καταγής τό όπλο του. Ο Μορέν τότε πήδηξε μπροστά κ' άρχισε νά τρέψη για νά πιάση τόν κατάδικο. "Άξαφνα όμως, μ' ένα άσγριο ούρλιασμα, χάθηκε από τὰ μάτια του Μοράν σαν να είχε άνοιξει ή γή και τόν είχε καταπιή!...

Ο κατάδικος έτριψε τὰ μάτια του, σαστισμένος και πήγε πύ κοντά. Είδε τότε ότι ό αρχιφύλακας είχε πέσει μέσα σ' ένα βαθύ λάκκο που ήταν σκεπασμένος από τὰ ξερά χόρτα τής έρημιάς.

—Μορέν! φώναξε δίχως νά τό θέλη.

—Βοήθεια! στέναξε ό αρχιφύλακας με άγωνία.

Ο Μοράν τότε, έξεσπασε με τή σειρά του σ' ένα σαρκαστικό γέλιο.

—Νά σέ βοηθήσω; Έκανε. Μά δεν τρελλάθηκα άκόμη, Μορέν!... Στάθηκα, θλέπεις, τυχερός. Καλά είσαι έκει που θρισκεσαι, κύριε αρχιφύλακα!... Έγώ θά τό σκάσω όσο μπορώ πύ γρήγορα, Η όλλανδική Γουιάνα δεν είνε πεία μακριά από έδω πέρα... Και χιλία εσχαριστώ για τό πιστόλι σου που τό άφησες νά σου ξεφύγη από τό χέρι και να πέση στην άκρη του λάκκου, φίλε μου, Μορέν. Γεία σου τώρα και καλά ξεμπερδέματα!...

—Μοράν, λυπήσου μου! τού φώναξε ό αρχιφύλακας... Σου δινω τό λόλο μου ότι θά σέ άφήσω νά φύγης, δίχως νά σου κάνω κακό. Θά σου πώ μάλιστα πούό δρόμο πρέπει νά πάρης για νά φτάσης πύ γρήγορα στο όλλανδικό έδαφος, Μοράν! Συλλογ: σου πως έγω γυναίκα και παιδιά!... Λυπήσου με!... Έκει κάτω στα κάτ'εργα δεν σέ κακομεταχειρίστη καν ποτέ... Ξέρω πως δεν είσαι κακός, Μοράν! Βοήθησε με!... Δός μου τό χέρι σου... Δεν μπορώ με τό θγλώ μόνος μου από έδω μέσσα...

Έκείνη τή στιγμή ό Μοράν ανατρίχασε: "Ένα, ένα, ένα... Ένας ένας ξερός θύροβος που σερνόντας καταγής πάνω στα χόρτα και που πλησίαζε διακρικός, άσυγκράτητος. Ο Μοράν σέ λίγο κατάλαβε τί ήταν κ' έβριζε μιά σπαρτακτική κραυγή: —Τά μυρμηγκία! Τά κόκκινα μυρμηγκία!... Δρόμο, γρήγορα! Άλλοιώς, είμαι χαμένος!... Κι' άρπάζοντας τό περιστρόφο από κάτω ώρμησε για νά φύγη, σαν τρελλός άπό τήν αντίπερη διεύθυνση.

Μα, μιά άλλη κραυγή τρώμο ακούστηκε μέσα από τό λάκκο.

—Βοήθεια, Μοράν! Μή με άφίνης νά πεθάνω τόσο τραγικά! Σώσε με! Προφταίνουμε νά σωθώμε κ' οι δυό!... Βοήθησε με!...

Ο κατάδικος στάθηκε άναποφασιστος. Κι' άξαφνα, γύρισε πίσω κ' έσκυψε πάνω στο έδαφος. Ο άόρατος σπαστός τών κόκκινων μυρμηγκιών προωρούσε διακρικός, από παντού, σαν Ένα κόκκινο κύμα, που σκέπαζε τὰ πάντα. Σέ λίγο θά ήταν κ' οι δυό χαμένοι! Θά πέθαναν από τόν πύο φριχτό τόν πύό άπαιστό θάνατο. Θά τούς έτραγαν έκεινα τὰ έκατομμύρια τών άγριων μυρμηγκιών...

Ο Μοράν συλλογίστηκε τότε πως έπρεπε να τούς κόψει τό δρόμο. Μά πως; Με πούό τρόπο; Άξαφνα, μιά ίβρα έλαμψε στο πνεύμα του. Έσκυψε πάλι πάνω στο έδαφος, ακούμπησε

(Η συνέχεια εις τήν σελίδα 703)

—Πέταξε πέρα τή λεπίδα, γιατί άλλοιώς θά σου φυτέμο μιά σφαίρα στο κεφάλι

Η ΜΙΚΡΗ ΧΡΥΣΑΛΛΙΔΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 697)

λά το καπέλλο; Πού τό βρήκες;..

—Τί λές, μπαμπά; Έκανε ή νέα εϋθυμα. Πώς ήταν δυνατόν να ράνω μόνη μου τέτοιο φόρεμα! 'Αστειεύεσαι βέβαια! 'Οχι, είναι όμορφο. Πιστεύω πως μου τά έστειλε ή "Ιζαμπελ Ντάνουινγκ. Φαίνεται κατάλαβε πόσο επιθυμούσα να φορέσω κι' εγώ μιá ώμορφη τουαλέτα και γι' αυτό μου έκανε αυτήν την έκπληξη.

—Είνε μεγάλη καλωσύνη έκ μέρους της, κόρη μου, και πρέπει να την ευχαριστήσεις πολύ.

—Φυσικά! Μονάχα τά παπούτσιά μου.. Δέν είνε κατάλληλα, μπαμπά..

—Χμ! Δέν ταιριάζουν βέβαια με μεταξωτές κάλτσες. Πρέπει να πιάς ν' αγοράσεις άμέσως ένα ζευγάρι γοθάκια και με ψηλά τακούνι μάλιστα. 'Η χρυσαλλίδα βλέπω, έγινε όμορφα πεταλούδα!.. Κι' εγώ πού τό νόμιξα άκόμα ένα μικρό κοριτσάκι, πρόσθεσε ό πάτωμα με στοργή.

Στίς τρεις έκείνο τό απόγευμα, ή μεγάλες σάλλες του προξενείου, ό κήπος κι' ή βεράντες ήταν γεμάτες κόσμο. 'Ο πρόξενος δέχονταν τους καλεσμένους του. 'Η κόρη του, ντυμένη με μιá θαυμασσία ρός τουαλέττα, φλερτάρει με' έναν νεαρό αξιωματικό.

Ό Γκάρου, αφού θεσπαιώθηκε πως ή παραγγελία του είχε φθάσει στά χέρια της Φαίθ, πήγε στό σπίτι του προξένου, κι' ανήσυχος γυρίζει από τη μία αθούσα στην άλλη κι' αναρωτιόταν αν ή μίς Γκέινουρ θα έρχεται... "Όλα τά μέλη της άποστολής είχαν φθάσει και μονάχα ό γέρο-Γκέινουρ κι' ή κόρη του δέν είχαν φανή άκόμα.. "Έξαφνα όμως τότε ειδή! 'Η νέα στάθηκε μιá στιγμή δειλά, κοντά στον πατέρα της. Τό πρόσωπό της έλαμπε από χαρά, τά μαγουλάκια της είχαν πάρει ένα βαθύ χρώμα, κι' ήταν τόσο χαριτωμένη, ώστε ό Γκάρου στάθηκε έκστατικά και την κούταξε.

Τριγύρω του άκουγε τά έπαινετικά λόγια των καλεσμένων και τόσο άδειματικούς, ό όποιοι ρωτούσαν ποιá ήταν ή χαριτωμένη αυτή νέα και ζητούσαν να τους τή συστήσουν.

'Η δεξίωσις είχε μεγάλη έπιτυχία κι' οι καλεσμένοι έφραγαν και διασκεδάζαν ως τό βράδυ. "Όλοι έμειναν κατάπληκτοι με τη χάρι και την όμορφη της Φαίθ. Ό Γκάρου χόρευε έπαινετη μινώσας μαζί της, με τό συναίσθημα πως ήταν δική του, πως δικαιοδικώς του άήκε. 'Η "Ιζαμπελ τή χαριέτησ φυγικά στην άρχη και κατόπιν δέν της μίλησε πειά όλη τή βραδεία. 'Η Φαίθ όμως άνύποπτη κούταξε ή' εδνωμοσύνη την νέα, την όποια θεωρούσε φίλη της, κι' ήταν άνυπόμομη να βρή την ευκαιρία να την ευχαριστήσει. Άνυ-τρεις φορές, ό Γκάρου ειδή τό βλέμμα της "Ιζαμπελ καρφωμένο με κακία άπάνω στη μικρή Φαίθ και κρυφά χαμογέλοσες.

Τέλος ένας-ένας οι καλεσμένοι άρχισαν να φεύγουν. Τό πολιμικό θά έφευγε τά μεσάνυχτα. Ό Γκάρου είχε μείνει τελευταίος και στέκοταν στά σκοτεινά, πίσω από τό παράθυρο του γραφείου. Ξαφνικά ειδή τη Φαίθ, ή όποια, ενώ είχε φύγει προτύτερα με τον πατέρα της, έπέστρεψε τώρα και τρέχοντας ανέβαινε τά σκαλοπάτια της βεράντας.

—"Ω, "Ιζαμπελ, ειπέ ή μικρή "Έπρεπε να έπιστρέψω για να σ' ευχαριστήσω..

—Νά μ' ευχαριστήσεις, για τί πράγμα; ρώτησε με παγερό όφος.

—Μά, "Ιζαμπελ, δέν καταλαβαίνεις, για τό..

Ό Γκάρου, καθώς κούταξε κουμμένος στό σκοτάδι, άντελήθη όλη την κακία που περιείχαν τά λόγια και τό βλέμμα της "Ιζαμπελ. "Ήξερε πως ή νέα είχε καταλάβει ότι αυτός είχε στείλει την τουαλέττα της Φαίθ και φοδόνταν πως μ' ένα λόγο της θά πίκασαν την άθνα μικρούλα και θά της χαλό'νε όλη τη χαρά της. Για να έμπόδιση αυτό που φοδόνταν, σκέφθηκε να έπειθύ. "Απλόσσε τότε τό χέρι του κι' άναποδογύρισε ένα μεγάλο βάζο με λουλούδια. 'Η δυο νέες τρώμαζαν κι' άμέσως ό Γκάρου βγήκε στη βεράντα.

—Αυτομια για τί ζημιá που έκανα, "Ιζαμπελ, ειπέ ό νέος.

—Έαρροδισα πως είναι σώνει! Άπάντως ή νέα με δικαιοσκεια γιατί τώρα δέν θά τολμώσας να έκφράση την κακία της, μπροστά του.

—Τώρα εδ, έτοιμαζόμουν να φύγω.. 'Η δεξίωσις ήταν θαυμασία, δέν βρισκατε, μίς Γκέινουρ; ρώτησε ό νέος.

—"Ω, ήταν τόσο, τόσο όμορφα! φώναξε ή Φαίθ μ' ένθουσιασμό. Ποτέ ως τώρα στη ζωή μου δέν ένδοιαστήθηκα τόσο πολύ.

—'Αν μου τό έπιτρέπετε, θά σά' συνοδέψω ως τό σπίτι σας, γιατί ειπέ άναγá ειπέ ό Γκάρου κι' άδικώς καληνύχτησε την "Ιζαμπελ κι' άποικακύνθηκε με τη Φαίθ.

Οι δυο νέοι κουβένιασαν εϋθυμα, σην δυο καλοί φίλοι και όταν έθωσασαν στην άκροθαλάσσια, κάθησαν λίγο κάτω από τοε κοκοφοινίκας κι' ό νέος ειπέ:

—Φαίθ, θέλω να σου μιλήσω, μά δέν ξέρω τί λόγια ποέπει να μεταχειρισθώ για να σου έκφράσω την άγάπη μου. Φοδούμα μίπως δέν βρω τά κατάλληλα λόγια για να μιλήσω σε μιá

Η "ΜΟΙΡΑΙΑ,, ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΣΜΙΘ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 664)

"Όχι, αυτή την προφοράς γιάγυναίκα του. Κι' ειπε, μάλιστα, την τόλμη να της τό προτείνη. 'Η μίς Κόρντερ τον κούταξε με συμπάθεια και του ειπέ, χωρίς να διάστη:—

—Καταλαβαίνω τό σκοπό σας, μά δέν θά σάς ήθελα για σφίγγό μου. 'Εσείς είσαστε πλασμένος για μιá έλεύθερη ζωή. "Έχετε τόσες κατακτήσεις! "Έπειτα, είμαι βέβαιη ότι δέν θά μπορούσατε να γίνετε ένας πατός κι' άρρωσμένος σβύγος. Και φυσικά δέν θέλω να γίνω δυστυχημένη. Προτιμώ την άνυπόκριτη φιλία σας, από τον άμφοβολό έρωτά σας. Με συγχωρείτε που σάς παρκάινω, άλλα δέν έχω συνηθίσει να είμ' άνταπάτες..

Κι' από τότε ή "Έτυ Κόρντερ κούτησε τό λόγο της. Ό άτυχος Στάνλ μάταια προσπάθησε να κατακτήση την καρδιά της. Άνεγνώσθητε άόμωμη να καταφέρη και στίς τρομαχτικές μάχασες, για να του φώσουν τη συμβουλή της. "Όλες τους όμως τον συμβούλευαν ν' άρνηση αυτή την αεραβεία, άν ήθελε τη ζωή του. Κάποια μάλιστα ειπέ τό θάρρος να του πη ότι θά έκανε τό λογικό του. Και μίπως δέν ήταν αλήθεια!.. Αιδή ή Ξανθή κι' άμορφη μίς "Έτυ δέν είχε άναστατώσει. Είχε χάσει τον ίπνο του, στενοχωριόταν, δέν τον ένδιέφερε πειά καμιά γυναίκα και μόνον ή μίς Κόρντερ ήταν ή μοναδική σκέψη του. Οι φίλοι του για πρώτη φορά φοδόντουσαν τον ίπνο του και δέν τον πίκραζαν πού τον έβλεπαν να εινε και πάλι έρωτευμένος. Προσπάθησαν μάλιστα να τον παρηγορήσουν, μά δέν τό κατάφεραν. "Ό Στάνλ Σμιθ ειπέ πληγωθή πούδ βαθειά μέσα στην καρδιά του. Και για να γίνη άόμωμη πού τρομαχικό τό μαρτύριό του, ή Μοίρα του έβασε άόμωμη ένα πούδ δυνατό χτύπημα. Μιά μέρα είμασε ότι ή "Έτυ Κόρντερ ειπέ άροβόνασθητή με κάποιο βιοκίχανο. "Ό Στάνλ στην αρχή νόμισε ότι θά πέθανε από τη στενοχωρία του. "Έπειτα βεβίστησε σε μιá παθολογική μελαγχολία και τέλος τρελλώθηκε. "Έτα ό Στάνλ Σμιθ πλήρωσε πούδ άνοηδία αυτόν τον μεγάλο και μοναδικό έρωτά της ζωής του, τον άποιο ζητούσε γνωρίζοντας ένα σωφό γυναικίς. 'Η "Έτυ Κόρντερ ήταν ή μόνη γυναίκα πού ειχε άγάπησει πραγματικά. Μά αυτός ό φλογέρος έρωσ που ήταν τόσο δυνατός, ώστε τον ειπέ οδηγίασά στο ψυχιατρείο. 'Η μίς "Έτυ, ή μίς ελικρινής και ή πού άμορφη Ξανθή γυναίκα πού ειχε γνωρίσει, ειπέ γίνης, χωρίς να τό θέλη, ή δήμεός του. 'Η γυναίκα πού του ειχε στείλας την καρδιά και του ειχε πάρει τό λογικό του. "Ήταν ή αμορφαλή γυναίκα του Στάνλ Σμιθ..

ΤΖΩΝ ΧΑΡΜΠΟΥΝ

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 679)

την κάνη του περιστρόφου πάνω στα ψηλά και έερά χόρτα κι' άδειασε όλες τίς σφαίρες. Τά χόρτα τότε πήραν φωτιά και σε λίγο ή πυρκαλιά άπλώθηκε τριγύρω με τον ίπιο θόρυθο πού έκαναν τά κόκκινα μωρηγίκα.

"Έπειτα έστρεψε κοντά στό λάκκο κι' έδωσε τό χέρ. του στον άροφύλακα.

—"Έμπρός, Μορέν! του φώναξε. Κράτα γερά!..

Και τον τράβηξε έξω από τό λάκκο.

—Σ' ευχαριστώ! του ειπέ ό Μορέν.

—Πάρε τό πιστόλι σου.. Έκανε τότε ό κατάδικος. Είνε άδειο. Μά μπορείς να τό ξαναγεμισής.

—Δέν μου χρειάζεται πειά!.. του άπάντησε ό άροφύλακας. Και τώρα, δρόμο!..

Κι' ξαναγύρισαν κι' οι δυο στά κέτρυα.

"Ό Μορέν τότε, σην έκθειά του, έκβείασε τον ήρωήμό και την αλτοβούσια του καταδικού. "Όταν δέ παρουσιάστηκε μπροστά στό διευνητή του, του ειπέ:

—Μου έσωσε τη ζωή, ό Μοράν. Κι' όπότσο μπορούσε να φύγη..

"Έκείνος, κάλεσε τό Μοράν και του έσφιξε τό χέρι.

—Θά ζητήσας να σου δώθη χάρις.. του όποαγόηκε.

Κι' ή χάρις δόθηκε σ' αλήθεια στον 'Εδμόνδο Μοράν, έσπερ' από ένα μήνα.

ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

μικρή Ιεραπόστολο..

—"Ω, ψιθύρισε ή νέα κοκκινίζοντας, μά δέν φαντάζομαι να διαφέρω απ' όλες τίς άλλες γυναικίς!

—'Έχεις δικηο, άγαπημένη μου, ειπέ ό νέος εϋθυμα, κι' άμέσως την πήρε στην άγκαλιά του και τή φίλησε, χωρίς έκείνη να διαμαρτυρηθή.

Κατόπιν, ό Γκάρου άμολόγησε πως αυτός της ειχε στείλει την τουαλέττα που φορούσε και ταπεινά της ζήτησε συγγνώμη για τό θάρρος του. 'Η Φαίθ, φυσικά, άπόρησε. Νόμιζε, ειπέ, πως ή "Ιζαμπελ της την ειχε στείλει και τον ρώτησε, γιατί τό έκανε αυτό;

—Πράγματι, ή "Ιζαμπελ μου έδωσε αυτή την ιδέα, ειπέ ό νέος. "Έπιθυμούσα πολύ να σε ιδώ με μιá τουαλέττα, που να ταίριαζε στην όμορφη σου. Κι' όταν σε είδα απόψε, τότε κατάλαβα έσφηνικά, πως σ' αγαπούσας από την πρώτη στιγμή πού σε είδα. Θά με συγχωρήσης, Φαίθ, για την τόλμη μου;

—"Ω, Γκάρου, ψιθύρισε ή νέα, ενώ τον άγκαλίαζε τρυφερά. Είμαι τόσο, τόσο εϋτυχής, ήταν λαμπρά ή σκέψις σου!